

מילים: איתן פרץ
לחן: נחום היימן

סיפור חיים

וְהָרוּחַ נָשְׁבָה בַּמִּפְרָשׁ שֶׁל חַיִּיו,
מִנִּסָּה בַּגּוֹרֵל לְהֵתֵל.
וּמִבְּלִי שֶׁהִרְגִישׁ נַחֲרָשׁוּ לְחַיִּיו
וְלָבוּ פָרַע פְּתִיל.



וַיִּדְדוּ שְׂפִידֵיהֶם וְרִחוֹת,
לֹא חָדְלוּ מִלְּבָנוֹת וְלִיצוֹר,
רַק הִזְמִין שׁוֹב דָּחַק בְּדַמוֹתָיו הַנוֹצְצוֹת
מִהַטּוֹב, מִהָרָד, מִהָאֹר...





זֶה סֵפֹר שֶׁל חַיִּים
שֶׁזָרְמוּ כְּנֹהַר,
הַמִּכָּה בְּגִדוֹתָיו לַחֲשׂוֹף,
זֶה סֵפֹר שֶׁל חַיִּים
שֶׁצָבְהָם הַסְּפִינָה
לֹא תִגִּיעַ אֶל בַּיִת וְחוּף,
לֹא תִגִּיעַ אֶל בַּיִת וְחוּף.

וְהָיוּ זְרוּעוֹתָיו עֵיר מִקָּלֵט וּמִחֲבוּא,
וְעֵינָיו כְּבָרְכוֹת שֶׁל הַתֵּם.
וְהַשֶּׁקֶט הָרֶדֶד שֶׁנִּכְרָד מִסְבִּיבוֹ,
כָּרְקִיעַ שׁוֹתֵק וְאָדָם.



וְרַגְלֵינוּ בְּשִׁבְלֵי יָם צִעְדוּ לְהַבִּין,
לֹא עָצְרוּ בַּחֲמָה אוּ בַּקָּר
רַק הִזְמִין שׁוֹב דָּחַק בְּדַמוֹתָיו הַנוֹצְצֹת
מִהַטּוֹב, מִהַרָּדָּ, מִהָאֹר...





זֶה סֵפֹר שֶׁל חַיִּים
שֶׁזָרְמוּ פְנֵהוּ,
הַמִּכָּה בְּגִדוֹתָיו לַחֲשׂוֹף,
זֶה סֵפֹר שֶׁל חַיִּים
שֶׁבָּהֶם הַסְּפִינָה
לֹא תִגִּיעַ אֶל בַּיִת וְחוּף,
לֹא תִגִּיעַ אֶל בַּיִת וְחוּף.

הוא הקים את ביתו בין קוצים ושרב,
נאחז בשרשים עד זוב דם.
בעיניו התמימות את האפק צרב,
והיה פאדם לאדם
ולמרות שידיו ולבו כבר עיפו
לא חדל להצית ולבעור
רק הזמן שוב דחק בדמותו הנפרדת
מהטוב, מהרד, מהאור...





זֶה סֵפֹר שֶׁל חַיִּים
שֶׁזָרְמוּ פְּנֵהוּ,
הַמִּכָּה בְּגִדוֹתָיו לַחֲשׂוֹף,
זֶה סֵפֹר שֶׁל חַיִּים
שֶׁבָּהֶם הִסְפִּינָה
לֹא תִגִּיעַ אֶל בַּיִת וְחוּף,
לֹא תִגִּיעַ אֶל בַּיִת וְחוּף.